

Vlaams
Parlement

vergadering **C54 – OPE5**
zittingsjaar 2012-2013

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Mobiliteit en Openbare Werken

van 6 december 2012

INHOUD

Interpellatie van de heer Marino Keulen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de stilstand in de uitvoering van de aanbevelingen van de Commissie Versnelling Maatschappelijk Belangrijke Investeringsprojecten	
- 16 (2012-2013)	3
Moties	16

■

Voorzitter: de heer Jan Peumans

Interpellatie van de heer Marino Keulen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de stilstand in de uitvoering van de aanbevelingen van de Commissie Versnelling Maatschappelijk Belangrijke Investeringsprojecten - 16 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen: We hebben al een voorschot genomen op deze interpellatie tijdens het debat gisteren in de plenaire vergadering. We hadden het toen over de economische parameters die ook in Vlaanderen allemaal rood kleuren en de impact van de wereldeconomische recessie op de werkgelegenheid. Ook toen werd al gevraagd wat Vlaanderen eigenlijk kan doen. Wanneer we het hebben over het werkgelegenheidsbeleid, dan bevinden een aantal hefboomen zich nog op federaal niveau. Ik heb het dan over fiscaliteit, alles wat te maken heeft met loonlasten en sociale zekerheid.

Toch heeft Vlaanderen op het vlak van energie, energiefiscaliteit, vergunningenbeleid, ruimtelijke ordening, milieu en mobiliteit zelf een aantal heel belangrijke hefboomen in handen. Het vergunningenbeleid ligt al geruime tijd onder vuur. Het zou te traag, te formalistisch, te duur, te ontmoedigend en te bureaucratisch zijn. Nochtans is er binnen dit Vlaams Parlement en binnen de Vlaamse Regering een belangrijk moment geweest. Zo kwamen we in het voorjaar van 2010 samen tot de conclusie dat de tijdsduur voor de realisatie van grote projecten in Vlaanderen, zowel van maatschappelijke als van infrastructurele aard, te lang was. De gemiddelde tijdsduur om een dergelijk project te realiseren, lag tussen dertien en vijftien jaar. De ambitie van de commissie-Sauwens was om die realisatietermijn te halveren en dus te komen tot zeven of acht jaar.

We weten dat Vlaanderen is volgebouwd. Er zijn ook altijd wel particuliere en andere belangen in het geding, maar als we in Vlaanderen mee willen kunnen in de 21e eeuw en onze welvaart willen behouden en uitbouwen, dan hebben we die grote projecten nodig. Het kan dan gaan over mobiliteitsprojecten, maar ook over projecten in de maatschappelijke sfeer. Ik denk dan aan schoolgebouwen, sociale huisvesting enzovoort. Daartoe zullen we echter iets moeten doen aan de duurtijd en aan de procedures en vergunningen zoals die vandaag bestaan.

Ik zit nu 17,5 jaar in het Vlaams Parlement. Een van de interessantste periodes uit mijn parlementaire loopbaan dateert uit de periode dat de commissie-Sauwens bijeenkwam. We hebben toen heel interessante hoorzittingen gehouden over problemen die heel nauwgezet in kaart zijn gebracht, en we hebben daar oplossingen voor gesuggereerd. Na drie à vier maanden kwamen de conclusies. Parallel met de commissie-Sauwens was er de commissie-Berx onder leiding van de gouverneur van Antwerpen, Cathy Berx, die zich vooral bezighield met de ambtenaren.

De commissie-Sauwens heeft 76 aanbevelingen geformuleerd die unaniem zijn goedgekeurd in dit parlement door de 124 verkozen volksvertegenwoordigers. *(Opmerkingen van de heer Jan Penris)*

Min één, inderdaad. U had daar een andere reden voor. U was niet betrokken bij de slotresolutie.

Voor de rest kunnen we echter zeggen dat het Vlaams Belang, LDD, de N-VA, Open Vld, CD&V, sp.a en Groen allen een hand hebben toegestoken. De oppositie heeft zich afgevraagd of ze wel zou meedoen, maar beseftte dat dit het moment was om verantwoordelijkheid te nemen, hoewel het niet 100 procent haar goesting was. De oppositie heeft daar samen met de meerderheid haar handtekening onder gezet. De heer Sauwens, voorzitter van die commissie, heeft daar toen ook inspanningen voor geleverd. We vonden dat we als politieke klasse een signaal moesten geven aan de samenleving.

Intussen zitten we in een positie dat mensen er geen boodschap meer aan hebben, of het nu gaat om meerderheid of oppositie. Mensen willen gewoon dat de problemen opgelost geraken, waardoor in dit geval de realisatietermijnen van grote projecten worden gehalveerd.

2010 is voorbijgevoegen en ook 2011 is voorbijgegaan. En binnenkort is ook 2012 voorbij. We hebben intussen vernomen dat de gouverneurs een taak als turbomanagers krijgen. Op zich heb ik geen moeite met het gezag en het aureool dat een gouverneur heeft binnen ons bestel. Wanneer de gouverneurs de administraties rond bepaalde projecten rond de tafel brengen, kunnen zij aandringen op goodwill en zin voor nuance. Zij kunnen proberen de geesten in die richting te bewegen. Maar vroeg of laat worden ook die gouverneurs geconfronteerd met de beperkingen van de wetgeving. De turbo zit niet in de aanstelling van een gouverneur om projecten op sleeptouw te nemen maar wel in de aanpassing, versoepeling of afschaffing van de wetgeving. Op dat vlak is er de afgelopen 2,5 à 3 jaar veel te weinig gebeurd.

Gisteren hadden we het in het actualiteitsdebat op een zeker ogenblik over de unieke omgevingsvergunning. De heer Diependaele van de N-VA moest op een zeker ogenblik machteloos, bijna gepijnigd, toegeven dat het na drie jaar wel al verder had kunnen zitten, en dat hij eigenlijk ook wel ontgoocheld was. Dat was dan een stem uit de meerderheid. Ook hij stelde vast dat het duurt en duurt en blijft duren, maar dat het niet komt. Hij stak dat op de ambtenaren. Ik heb vandaag het privilege burgemeester te zijn en ik heb ook zes jaar in de regering gezeten. Je kunt het wel op ambtenaren steken, maar zij zeggen dan: “Wij passen gewoon de wetgeving toe, mijn beste.” En eigenlijk moet dan de politieke klasse, zeker wie aan de uitvoerende kant zit, zelf aan de kop van het peloton gaan rijden en bekijken hoe samen met de ambtenaren een aantal dingen vereenvoudigd en versoepeld kunnen worden en mogelijkerwijs ook afgeschaft.

In de commissie Speed werd de vraag niet gesteld welke politicus het meest creatief was, maar we hebben met ambtenaren en met deskundigen rond de tafel gezeten en zij hebben aanbevelingen gedaan. Zo was er de aanbeveling om in de plan- en project-MER bepaalde onderdelen samen te laten sporen. Er was ook een aanbeveling over de bestuurlijke lus bij de Raad van State, maar dit is weliswaar federaal. Ik heb gisteren of vandaag in de krant gelezen dat de Raad van State zal worden hervormd. Als er een probleem is bij een groot dossier en de Raad van State niet anders kan dan staande het dossier de bestaande wetgeving toe te passen en een schorsing of vernietiging moet uitspreken, dan wordt de overheid de kans gegeven om te repareren, maar voor de rest kan het project uitvoering krijgen.

Om eerlijk te zijn, minister-president, van de 76 aanbevelingen hebt u er volgens mij nog geen 15 gerealiseerd. En dan ben ik mild, en ik meen dit oprecht. We zijn niet ongeduldig. En ik speel hier ook geen politieke spelletjes. De interpellatie staat nu al een paar dagen geagendeerd, en ook collega's uit de meerderheid zijn me al komen zeggen: “Eigenlijk zijn jullie hier nog tam in geweest.” Hadden we dit na drie maanden gedaan, dan was dat kinderachtig geweest, en na zes maanden misschien ook, maar na drie jaar mogen we toch wel vragen aan de regering wat de stand van zaken is van een rapport dat unaniem is goedgekeurd en waarin de maatschappelijke nood een prioriteit is die door iedereen wordt gedeeld.

Minister, ik leg even een verband met de commissie-Elverding in Nederland, want dat was eigenlijk ons voorbeeld. Elverding is een gewezen manager bij DSM, een grote chemiereus, en hij had van de Nederlandse overheid de opdracht gekregen om ook daar de procedures te versoepelen. Nederland was ‘Vlaanderen fileland’ in het kwadraat. Als wij 300 kilometer file hebben op zwarte dagen, was er in die tijd in Nederland bijna 2000 kilometer file. Wat is daar gebeurd? Ze hebben er een rapport gemaakt, zoals hier de commissie-Sauwens, en dat was klaar op 21 april 2008. Dan is er een actieplan gekomen van de Nederlandse regering op 2 oktober 2008. Tot zover spoort het, want enkele maanden na ons rapport is de Vlaamse Regering met een visienota gekomen. Maar dan is men in Nederland met de wet ‘versnelling besluitvorming’ gekomen op 2 april 2009. Daar wachten wij in Vlaanderen nog altijd op. Met alle respect: bij ons is het stilgevallen en ik heb de indruk dat we vandaag eigenlijk nog niet veel verder staan.

Minister-president, collega's, in tijden van crisis geld uitdelen, dat verwachten de mensen eigenlijk niet. Ze moeten zelf de broeksriem aanhalen en ze gaan ervan uit dat dat voor de

overheid ook het geval zal zijn. Bovendien komt het geld dat wij aan de mensen zouden uitdelen, ook van hen via de belastingen. Maar we kunnen heel veel betekenen voor gezinnen en nog veel meer voor bedrijven als creator van welvaart als we de wetgeving verbeteren en versoepelen waardoor projecten sneller in uitvoering geraken, wat dan weer voor de bouwsector in de brede betekenis extra werk betekent en dus ook jobs. Ook voor hen kunnen projecten dan goedkoper worden, want procedures zijn nu eenmaal ook duur. Ondertussen kunt u, minister-president, ook een aantal maatschappelijke en sociale noden lenigen door iets te doen aan de fileproblematiek, aan de wegen, aan schoolgebouwen, aan sociale huisvesting en noem maar op.

U zou kunnen zeggen: “Keulen, u hebt ook zes jaar in de regering gezeten, waarom hebt u het toen niet gedaan?” Ik heb dit voorbereid met een lijstje. We hebben toen een aantal dingen gedaan en we hadden misschien ook meer kunnen doen. Ik neem dat op mij, ik ben daar sportief in. Alleen was het toen een andere tijd. Voor de collega’s die nog niet zo lang in de politiek zitten, is dat misschien ondenkbaar, maar we hadden toen perioden van hoogconjunctuur. We konden toen discussiëren over het verdelen van de overschotten. Dat gaf ook wel eens aanleiding tot ruzies, maar met een andere geladenheid. Overschotten verdelen is iets heel anders dan schaarste, dan armoede, moeten verdelen. En hier gaat het niet over geld dat we moeten verdelen, u moet iets doen aan de vergunningen en dat kost geen geld, dat kan alleen maar geld opbrengen!

Toen ik minister van Wonen was, hadden aannemers orderportefeuilles met een voorraad van drie tot vier jaar – ik verzin het niet. Ze waren soms zelfs blij als een vergunning niet in orde kwam, want dan wonnen ze wat tijd. Het is geen sluitende uitleg, maar ik geef u gewoon de maatschappelijke context. In tijden van hoogconjunctuur liggen de zaken gewoon anders dan in tijden van recessie. U kunt iets betekenen op het vlak van opdrachten voor ondernemingen, op het vlak van het goedkoper maken van het uitvoeren van opdrachten, op het vlak van het lenigen van maatschappelijke noden, niet door iets dat geld kost, maar door procedures te vereenvoudigen, te versoepelen. U kunt daarmee iedereen gelukkiger maken en de samenleving vooruit helpen. Op die manier kunnen we grote projecten die we nodig hebben om van Vlaanderen een welvarende regio te maken, niet alleen voortzetten, maar ook handhaven. We kunnen er iets aan doen.

Minister-president, we kennen de boutade ondertussen van André Leysen: “Crisissen zijn uitdagingen.” Ik kom daarmee tot mijn vragen.

Wat loopt er mis? Waarom schiet het niet echt op? Ik weet dat een aantal zaken in de coulissen worden voorbereid, maar we zijn bijna drie jaar verder. Waarom duurt het zo lang om uitvoering te geven aan die 76 aanbevelingen, unaniem gedragen door dit parlement, van de commissie-Sauwens?

Wanneer mogen we wetgevende initiatieven verwachten? Wanneer mogen die ingediend worden in het parlement? Ik weet dat er een kaderdecreet in voorbereiding is, maar een kaderdecreet is een kader, en dus zult u nog heel wat uitvoeringsbesluiten moeten schrijven om dat kader te operationaliseren. Wat is daarvoor uw timing?

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Voorzitter, ik sluit me aan bij de heer Keulen. Ik was destijds geen permanent lid van de zogeheten commissie Speed, maar ik heb die ook met heel veel overtuiging gevolgd. Net als de heer Keulen kan ik die bestempelen als een van de hoogtepunten in het parlementaire werk, temeer ook omdat de werkzaamheden tot een unanieme conclusie hebben geleid. Daaruit blijkt dat we als een soort dokter de analyse hebben gemaakt van een zeer hardnekkige kwaal, die ik regulitis zou noemen.

Minister-president, we hebben geprobeerd een aantal remedies naar voren te schuiven om die kwaal te bestrijden, maar als men wil genezen, dan moet men veranderen, en blijkbaar is verandering zeer, zeer moeilijk in Vlaanderen. Ik zie nog altijd dat alles wat in Vlaanderen

met regeren en administratie te maken heeft, wordt gevoed door een soort onweerstaanbare drang van de administratie en de politieke klasse om zich juridisch in te dekken, en uitgaat van de notie dat iedereen waarmee men te maken heeft, eigenlijk te kwader trouw is. Een dergelijke mentaliteit verraadt een schrijnend gebrek aan vertrouwen: enerzijds zijn er de regels die ambtenaren opleggen en anderzijds, bijvoorbeeld, is er wat er lokaal aan initiatieven en aan creativiteit bestaat. Er is een gebrek aan partnerschap zolang die mentaliteit van angst, die regulitis, dat zich indekken, dat iedereen als te kwader trouw beschouwen niet kan worden weggenomen, zolang men die cultuurbreuk niet kan maken.

Mijn domein is niet Mobiliteit en Openbare Werken, maar ik zie net hetzelfde bij uw collega, minister Vandeurzen, in het domein Welzijn, dat een totaal ander domein is. Het middenveld, geconfronteerd met lange wachtlijsten en grote problemen, doet daar voorstellen, met het oog op samenwerking, uit loyauteit, die dan worden vertaald in het Perspectiefplan 2020. De vermaatschappelijking van de zorg wordt daar naar voren geschoven. Dat wil zeggen dat men creatief moet zijn. Op hetzelfde moment zie ik echter dat de minister permanent uitvoeringsbesluiten en nieuwe decreetstukken van zijn administratie blijft goedkeuren die net het tegenovergestelde uitademen, die deze regulitis en dat wantrouwen blijven uitademen.

Minister-president, wanneer komt er iets? Wanneer zal deze Vlaamse Regering de moed hebben om de vlucht vooruit te kiezen, weg van de angst, en zal ze duidelijk aan de administratie en aan zichzelf durven te zeggen dat het anders kan en moet, en dat het in samenwerking moet met alle partners in Vlaanderen, niet vanuit een angst en vanuit regulitis?

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Voorzitter, minister-president, geachte leden, de voorgeschiedenis is hier al heel duidelijk geschetst. In november-december 2009 was er heel duidelijk eenzelfde visie bij alle partijen, die erop neerkwam dat er een bijsturing nodig was met betrekking tot procedures van grote infrastructuurwerken. De aanleiding was de als problematisch ervaren situatie van de lange duurtijd van procedures. We merkten dat door die lange duurtijd het draagvlak, zowel bij het publiek als politiek, daadwerkelijk verloren ging.

Het is toch wel verbazingwekkend dat de vaststellingen van zowel de commissie-Berx als de commissie-Sauwens gelijk liepen, net als de aanbevelingen. Er werd gewezen op de verkokering van onze administraties en op het gebrek aan draagvlak voor grote projecten, zowel publiek als politiek, door de lange duurtijd ervan. Ook werd erop gewezen dat er bij de vele procedures ook heel wat dubbel werk werd verricht. Er was heel wat overlapping. Er werd eveneens gesteld dat de inspraak niet of op een verkeerde manier werd aangepakt.

In februari 2010 hebben we onze werkzaamheden afgerond. We hebben toen een gemeenschappelijke persconferentie gehouden om de aanbevelingen naar buiten te brengen. We moeten ook in het eigen hart kijken: we hebben misschien een fout gemaakt toen we besloten dit dan maar zijn weg te laten gaan. Methodologisch gezien had de commissie-Sauwens dit beter blijven opvolgen. Ook hadden we toen veel meer daadwerkelijk moeten pleiten voor een krachtige turbomanager-ambtenaar om het geheel te trekken. Mijnheer Sauwens, we hebben immers toch wel gemerkt dat de dynamiek er vanaf het begin niet in zat. Daarvoor moeten we zeker en vast enige verantwoordelijkheid op ons nemen. Door een betere opvolging en controle, mee vanuit de commissie, had dat beter kunnen gebeuren.

Voorzitter, ik heb dan ook een vraag aan u. De interpellatie komt vandaag in deze commissie ter sprake, maar had men dit, gelet op de gestelde vragen, niet veeleer ter sprake moeten brengen in de commissie Ruimtelijke Ordening? Heel veel van de knelpunten met de omgevingsvergunning bevinden zich immers op dat vlak. Ware het bovendien niet veel beter geweest, mochten we gewoon de commissie-Sauwens opnieuw hebben bijeengeroepen, eerst om de voortgangsrapportage te bespreken en vervolgens om te bekijken of het nog nodig was om deze interpellatie te behandelen?

De voorzitter: Op die laatste vraag moet ik het antwoord schuldig blijven want ik was op dat ogenblik ziek.

De heer Dirk de Kort: Dan loopt het mis, hé.

De voorzitter: Ik weet niet wat de reden daarvan was. Volgens mij is toen een advies gevraagd aan drie voorzitters, de voorzitter van de commissie Ruimtelijke Ordening, van de commissie Openbare Werken en de commissie Economie. Of de twee andere voorzitters geen advies hebben uitgebracht of een negatief advies, weet ik niet meer.

De heer Marino Keulen: Eerlijk gezegd is dat bijkomstig, want de minister-president moest antwoorden. Of hij dat dan doet in de commissie Ruimtelijke Ordening of in de commissie Economie, is niet belangrijk. Hij vertegenwoordigt de Vlaamse Regering en is per definitie de horizontaal bevoegde leider van die Vlaamse Regering. Eerlijk gezegd gaat het dan over punten en komma's. Het feit dat de minister-president hier zit, waardeer ik. We zullen de kwalificatie van zijn antwoord pas geven nadat hij heeft geantwoord. Maar ik vind het bijkomstig of hij dat nu hier doet of in een andere commissie.

De voorzitter: De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris: Sommige van de voorgaande sprekers hebben gezegd dat de commissie-Sauwens het hoogtepunt was uit hun politieke carrière. Ik zou dat niet zeggen. Ik hoop dat mijn hoogtepunt nog moet komen, en dat is de dag dat Vlaanderen onafhankelijk wordt. Dat zal hopelijk het hoogtepunt uit mijn politieke carrière zijn.

Ik vond de commissie-Sauwens wel een bijzonder moment. Mijnheer Sauwens, u weet dat ik daar met veel enthousiasme aan heb meegewerkt. De frustratie was des te groter toen, op het moment dat dat bekrachtigd werd, mijn partij de handtekening niet mee mocht zetten. Ik heb me onthouden en heb dat dan ook duidelijk gemaakt.

Het was inderdaad een bijzonder moment omdat we vanuit dit parlement een dynamiek hadden ontwikkeld. Voorzitter, we zouden dat als parlement meer moeten doen. Want vandaag ondervraagt de heer Keulen de regering, en terecht. Hij zegt: regering, wat doet u met de aanbevelingen die wij hebben gedaan? Hij mag dat doen, hij moet dat doen en hij moet dat blijven doen. Dat is de taak van de oppositie. Maar we moeten ons als parlementsleden ook wel eens durven af te vragen – dat heeft de heer de Kort niet met zoveel woorden gezegd, maar in feite wel bedoeld – of wij als parlement niet zelf zijn tekortgeschoten. Wij zijn de wettenmakers, de decreetgevers van deze deelstaat. Wij kunnen dus zelf initiatieven nemen.

Minister-president, ik ben bereid te luisteren naar wat u ons gaat antwoorden. U zult ons hopelijk informeren over hoever u al staat met uw regering, maar dat mag ons, collega's, niet beletten om als parlementsleden, als Vlaamse decreetgevers, zelf het heft in handen te nemen. Want inderdaad, de initiatieven die de commissie-Sauwens heeft aangekondigd, zijn ondertussen al twee tot drie jaar oud en wij kunnen daar zelf ook wel een eindje mee op weg. Voorzitter, laat ons misschien onder uw impuls of onder impuls van wie het wil, zelf het heft in handen nemen. Dat pleidooi wil ik vandaag houden.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Voorzitter, als voormalig lid van de commissie Speed, begrijp ik het ongeduld van de heer Keulen. De 76 aanbevelingen zijn ondertussen al jaren oud. Ondertussen had daar meer mee kunnen gebeuren. Aan de andere kant moeten we ook toegeven dat er niet niks is gebeurd. We hebben een aanpassing van het besluit Kleine Werken, dat werken mogelijk maakt die afwijken van bestemmingsplannen als die geen wezenlijke ruimtelijke impact hebben en dergelijke meer. We hebben regelgeving getroffen die maakt dat ambtenaren niet lukraak, roekeloos en onbezonnen in beroep kunnen gaan. We hebben machtigingen, waar mogelijk, geïntegreerd in vergunningsprocedures. We hebben bindende adviezen afgeschaft. We kunnen dus niet stellen dat er niets is gebeurd.

Mijnheer Penris, we hebben zelfs initiatief genomen vanuit het parlement rond een aantal van die aanbevelingen. Ik denk aan het voorstel van decreet om de landmeters in te schakelen in de schattingsverslagen voor onteigeningsprocedures zodat de bottleneck bij de comités van aankoop niet verlamd werkt in de uitvoering van projecten. We hebben zelf via een voorstel van decreet geprobeerd om die Raad voor Vergunningsbetwistingen nieuwe vleugels te geven. Dat is ten andere maar voor de helft gelukt. Maar we hebben rond veel van die aanbevelingen zelf initiatieven genomen.

Ik ben het ermee eens dat we over een aantal aanbevelingen misschien verder op dat elan moeten doorgaan en niet moeten wachten op de Vlaamse Regering. Als het gaat om nieuw decreetgevend werk kan dat ook van hieruit gebeuren en hoeven wij niet te wachten tot die ontwerpen van decreet op onze tafel belanden.

Dit gezegd zijnde, denk ik dat de aanpassingen die zijn gebeurd en de aanbevelingen die zijn opgevolgd, zeer fragmentarisch zijn en vaak end-of-pipe van de besluitvorming zitten. De filosofie die in de resolutie van de commissie-Sauwens naar voren is gebracht, voor een veel bredere verkenningsfase, dan trechters naar een voorkeursbesluit, het schranken van procedures, het waar mogelijk integreren van procedures – plan-MER in de procedure voor opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan, project-MER in de procedure voor milieuvergunning en noem maar op – daar is nog geen werk van gemaakt. Daar is het nog wachten op dat Investeringsdecreet, dat kaderdecreet rond maatschappelijk belangrijke investeringen om de projectgedreven planning sneller te doen verlopen.

Minister-president, ik denk dat we daar niet langer mee moeten wachten. Ik heb een paar weken geleden nog in de commissie Ruimtelijke Ordening aan minister Muylers de case voorgelegd van de besluitvorming rond strategisch belangrijke en noodzakelijke projecten op het vlak van hoogspanningsnetten, namelijk het Stevinproject in Oost- en West-Vlaanderen en het Braboproject in Antwerpen. Wij stellen vast dat om één project gerealiseerd te krijgen, niet minder dan vijf openbare onderzoeken nodig zijn. Ik heb het dan over een onderzoek in het kader van een kennisgeving over het plan-MER, een onderzoek in het kader van het ruimtelijk uitvoeringsplan, een onderzoek over de kennisgeving van het project-MER, een onderzoek van de stedenbouwkundige vergunning die nog niet geïntegreerd is in de milieuvergunning en waarvoor nog een apart openbaar onderzoek moet plaatsvinden. Dat moet dan nog worden gevolgd door een aantal federale vergunningen, verklaringen over openbaar nut, wegenisvergunningen enzovoort. Dat is van het goede te veel. Het is niet door vijfmaal een openbaar onderzoek te organiseren dat het maatschappelijk draagvlak wordt vergroot, integendeel. Dat kan beter eenmaal maar dan terdege gebeuren.

Wat dergelijke strategisch belangrijke investeringsprojecten betreft, heeft de Europese Commissie een ontwerpverordening klaar die de lidstaten zal verplichten om dat in een periode van drie jaar rond te krijgen. Dat halen wij helemaal niet. Bij ons duurt de besluitvorming dubbel zo lang. Daar komt dan nog bij dat de bestendige deputatie van West-Vlaanderen, de stad Brugge, de gemeenten Damme, Maldegem enzovoort nog eens naar de Raad van State trekken. Enige profileringsdrang na 14 oktober zal daar niet vreemd aan geweest zijn. Op die manier riskeren we dat dergelijke belangrijke projecten waarvoor honderden miljoenen euro's nodig zijn, niet doorgaan.

Minister-president, hier is dringend regelgevend en decreetgevend werk nodig. Ik had minister Muylers voorgesteld om een sui-generisprocedure voor hoogspanningslijnen en dergelijke in te stellen. In Duitsland bestaat dat, maar de minister is daar niet op ingegaan en heeft verwezen naar het kaderdecreet dat er zal komen. We mogen daar niet langer mee wachten omdat wij ook nog eens worden geconfronteerd met de gevolgen van het arrest van de Raad van State over het Provinciaal Ruimtelijk Uitvoeringsplan (PRUP) Dendermonde. Dat maakt het noodzakelijk dat we onze wetgeving opnieuw aanpassen. Dat is echt wel nodig indien we ons in de toekomst niet verder willen vastrijden.

Minister-president, naast het kaderdecreet is ook de omgevingsvergunning belangrijk. Ik las gisteren in de krant een verslag van iemand uit uw reisgezelschap in Marokko, de heer Johan Vos van het bedrijf Windvision. Hij zegt dat zijn bedrijf in België enkel actief is in Wallonië omdat de regelgeving daar beter gecoördineerd en duidelijk is. De bevoegdheden voor stedenbouw en milieu zijn daar beter op elkaar afgestemd. Wat dat betreft, is er in Vlaanderen nog veel ruimte voor verbetering. *(Opmerkingen van minister-president Kris Peeters)*

Hij had het inderdaad ook over energie. Ik denk niet dat we de zwartepiet aan bepaalde ministers moeten doorschuiven. Dit is een collectieve verantwoordelijkheid.

Het kaderdecreet en de omgevingsvergunning zijn cruciaal voor het investeringsbeleid in Vlaanderen.

Tot slot wil ik het nog even hebben over de Raad voor Vergunningsbetwistingen. De heer Keulen had het over die grote infrastructuurprojecten die veel sneller moeten worden gerealiseerd. Ik wil echter ook wijzen op de vele duizenden kleine projecten die wachtende zijn. De ombudsman van dit parlement heeft al de rode kaart getrokken omdat hij de achterstand die de Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft opgelopen onaanvaardbaar vindt. Het gaat over meer dan duizend hangende dossiers. Projectontwikkelaars, verkavelaars, bedrijven wachten al meer dan drie jaar op een uitspraak. Zolang die uitspraak er niet is, kunnen zij niet beginnen met investeringen. Voor vele honderden bedrijven gaan op de manier hun investeringsdromen in rook op. Zij verwachten een duidelijke ja of neen, maar dan binnen een redelijke termijn.

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Ik hoorde gisteren tijdens de plenaire vergadering dat het allemaal de schuld is van de ambetante ambtenaren dat de zaken niet vooruitgaan. Ik vind dat wat kort door de bocht. We hebben allemaal het gevoel dat het nog sneller mag en kan gaan. Dat omzetten in daden is echter een andere zaak. Ik hoorde de heer Martens een lijst maken van de zaken die de voorbije maanden in de commissie Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening zijn besproken inzake de aanbevelingen van de commissie-Sauwens. Indien dit in de juiste commissie was geagendeerd – en het kan niet liggen aan de workload van die commissie dat het daar niet is besproken, want die is intussen al vijf weken niet meer samengekomen –, dan hadden we die lijst niet meer kunnen maken, maar hadden we onmiddellijk naar de orde van de dag kunnen overgaan en ter zake kunnen discussiëren.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, dames en heren, deze problematiek wordt terecht aangekaart. Het is een heel belangrijke problematiek. De commissie-Sauwens heeft schitterend werk geleverd. Het is juist dat we vanuit de regering in eerste instantie tijdens deze legislatuur een en ander moeten realiseren. Ook het Vlaams Parlement heeft daarbij al een rol gespeeld en kan daar verder een rol in blijven spelen. Alle decreten over de tijd en over de meerderheden heen, zijn hier in het parlement goedgekeurd. Ik ben aangenaam verrast dat nog altijd ook vanuit de oppositie alle steun wordt toegezegd om hier verder aan te werken.

We hebben dit trouwens ook in het Vlaams regeerakkoord opgenomen dat dateert van 2009. Er staat in: “We hebben vastgesteld dat het zowel voor publieke als voor private investeerders steeds moeilijker wordt om binnen een redelijke termijn vergunningen te krijgen voor belangrijke investeringsprojecten. We willen dit euvel nadrukkelijk remediëren, zowel voor publieke als voor private investeerders”.

We hebben hier dus geen grote discussies over de doelstelling en over het behalen van resultaten. Waar het hier wel over gaat – begrijp ik –, is de snelheid, de passnelheid. U wilt terecht de passnelheid opdrijven, mijnheer Keulen. Ook op dat vlak zijn we trouwens bondgenoten, ik doe ook niets liever dan de passnelheid opdrijven. Dit is immers een problematiek die we zo snel mogelijk tot een goed einde moeten brengen.

Ik ben echter van mening dat er al een en ander werd gerealiseerd. U hebt het misschien wat te scherp geformuleerd. Ik wil wat al gerealiseerd is ook niet heel dik in de verf zetten, ik kom straks terug op de twee belangrijke punten die ook in uw vraag aan bod kwamen: de omgevingsvergunning en de versnelling van de investeringen.

Wat de bouwvergunningen betreft bijvoorbeeld, denk ik dat alle bouwvergunningen binnen de termijn afgeleverd worden. Ik denk ook dat van die 76 punten al meer gerealiseerd is dan u naar voren hebt geschoven. De heer Martens heeft er al een aantal genoemd, ik zal ook nog een aantal punten die gerealiseerd zijn, in herinnering brengen.

Eén, we hebben de Vlaamse Commissie voor Ruimtelijke Ordening (VLACORO) opgegeven en aan de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed (SARO) een strategische adviesrol gegeven, veel vroeger in het proces.

Twee, we hebben de mogelijkheid tot het aanvragen van projectaanvragen gevoelig verruimd.

Drie, het instellen van beroepen door overheidsinstanties tegen vergunningsbeslissingen komt te liggen bij de leidende ambtenaar.

Vier, sectorale machtigingen en toestemmingen zijn maximaal geïntegreerd in de stedenbouwkundige vergunning.

Vijf, het aantal vrijstellingen van bouwvergunningen en van meldingen is gevoelig uitgebreid.

Zes, de handelingen van algemeen belang die afwijken van bestemmingsvoorschriften zijn gevoelig uitgebreid. Dit betekent dat in de toekomst minder ruimtelijke uitvoeringsplannen nodig zullen zijn en dat men meer direct met bouwvergunningen zal kunnen werken.

Zeven, de onteigeningsmachtigingen voor lokale besturen worden alleen nog door de minister van Binnenlands Bestuur verleend en er is een melding aan sectorale ministers.

Acht, de ontheffingsprocedure project-MER is aangepast en heeft de doorstart naar de project-MER vereenvoudigd.

Negen, de richtlijnenboeken over de project-MER zorgen nu voor een uniforme aanpak van de verschillende MER-onderzoeken.

Tien, we zijn bezig met het afschaffen van bindende adviezen en machtigingen. Getuigen daarvan de bepalingen in het ontwerp van decreet Onroerend Erfgoed dat nu voorligt voor de derde lezing binnen de Vlaamse Regering, waarbij de machtiging van de administratie Onroerend Erfgoed bij de stedenbouwkundige vergunningsaanvragen aan beschermde monumenten of in beschermde landschappen en dorpsgezichten, wordt vervangen door een niet-bindende toelating.

Elf, wat het Vlaams bestuursrechtcollege betreft, stelt minister Bourgeois in zijn recente beleidsbrief dat het zijn ambitie blijft om: “uiterlijk tegen het einde van de regeerperiode over een geïntegreerde werking en gestroomlijnde arbeidsvoorwaarden te beschikken van een aantal administratieve rechtscolleges die op een efficiënte wijze een optimale rechtsbedeling en maximale rechtsbescherming bieden”.

Dames en heren, dit zijn dus een aantal voorbeelden om toch aan te tonen dat deze regering niet alleen de conclusies van de commissie-Sauwens ernstig neemt, maar dus ook al stappen gezet heeft. Omdat het al aan bod is gekomen in een actuele vraag, zal ik niet dieper ingaan op wat we op 16 november hebben beslist met de turbomanager.

U hebt gelijk, mijnheer Keulen, dat dit uitdrukkelijk een tijdelijke oplossing is die we naar voren hebben geschoven in afwachting van de omgevingsvergunningen. Dat werd ook uitdrukkelijk zo gecommuniceerd, het is geen lapmiddel. We zeggen niet: “goed, we doen nu dit en de rest kan dan wat aanmodderen”. Neen, integendeel, maar de problematiek van de omgevingsvergunningen heeft wat meer tijd nodig. Het parlement is natuurlijk de eerste

macht in dit land, in Vlaanderen. Elk initiatief dat het parlement neemt, nemen wij au sérieux. Maar als we de ontwerpen van kaderdecreten niet heel grondig juridisch en op vele andere vlakken uitwerken, dan lopen we een risico. We kunnen een kaderdecreet krijgen waar uitvoeringsbesluiten op komen en waarover de Raad van State en andere rechtscolleges zich uitspreken, maar waarbij de snelheid die we allemaal beogen, in ons gezicht ontploft. Als juridisch en ander advies van de adviesorganen wordt gevraagd, dan neemt dat wat tijd in beslag.

Ik ga graag wat dieper in op twee belangrijke dossiers waar ook vragen over zijn: het ontwerp van kaderdecreet Omgevingsvergunningen en het ontwerp van kaderdecreet Versnelde Investeringsprojecten.

Met de omgevingsvergunningen wordt een fundamentele wijziging doorgevoerd aan de heel belangrijke vergunningsstelsels zoals de bouwkundige vergunning en de milieuvergunning. De Vlaamse Regering wenst deze complexe en heel omvangrijke opdracht, waarover al een tiental jaar wordt gediscussieerd, tijdens deze legislatuur te realiseren. Bij de uitwerking van deze regelgeving gaan we verder dan het integreren van beide vergunningsprocedures. Ook de voortrajecten waar daarjuist naar verwezen is, met name de Milieu-effectenrapportage en de Veiligheidsrapportage, worden geïntegreerd in de vergunningsverlening waardoor sequentiële procedures worden vermeden.

Ook krijgt het milieuonderdeel van de omgevingsvergunning een permanent karakter, terwijl vandaag om de twintig jaar een hervergunningsaanvraag moet worden ingediend. De permanente vergunning vergt echter een nieuwe systematiek, met een periodieke evaluatie die het evenwicht houdt tussen bedrijfszekerheid en de bescherming van het leefmilieu en de levenskwaliteit. Ten slotte wordt ook een efficiënte en op elkaar afgestemde handhaving georganiseerd.

Dit is dus niet terug te brengen tot één vergunning. Dit is slechts het topje van de ijsberg: het grootste deel bevindt zich onder water. Dat zijn zeer drastische vereenvoudigingen en manoeuvres.

De meest doeltreffende manier om een dergelijke ingrijpende wijziging in het Vlaamse milieu- en stedenbouwrecht door te voeren, bestaat erin dat men dat stap per stap doet, op participatieve wijze, in overleg met alle betrokken stakeholders en overheden. Mijnheer Keulen, u hebt er al naar verwezen: we hebben ter zake ook al beslissingen genomen en dat stelselmatig opgebouwd. Op 23 december 2011 was er een conceptnota, waarin krachtlijnen werden vastgelegd. Dat is dan ter goedkeuring of advies overgemaakt aan de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG), de Vereniging van de Vlaamse Provincies (VVP), de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed (SARO), de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV), de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (Minaraad) en de Strategische Adviesraad voor Landbouw en Visserij (SALV). Het advies van de SARO dateert van 22 februari 2012. Het advies van de VVP dateert van 22 februari 2012. Het advies van de VVSG dateert van 1 maart 2012. Op 2 maart was er het gezamenlijk advies van de SERV. U zegt dat er in 2011 niet zoveel is gebeurd, maar er waren wel adviezen. Ik wil hier geen zwartepietenspel spelen, begrijp me niet verkeerd. Ik ben deze ochtend veel te vroeg opgestaan om me daarmee bezig te houden. Wel wil ik onderstrepen dat we het inwinnen van die adviezen belangrijk vinden en dat ook die adviesorganen de tijd moeten nemen om grondige adviezen te verstrekken.

Op 6 juli 2012 hebben we een addendumnota goedgekeurd. In die nota wordt de procesarchitectuur voor de invoering van de omgevingsvergunning gedetailleerd beschreven. Hierbij werd gesteld dat een eerste versie van het ontwerp van kaderdecreet Omgevingsvergunning ten laatste tegen februari 2013 principieel door de Vlaamse Regering zal zijn goedgekeurd. Ik meende dat de heer Sabbe hier straks ook nog zou verschijnen. In het verleden heb ook ik gedacht dat dit sneller zou kunnen gaan, maar men heeft me nu verzekerd dat dit ten laatste in februari 2013 ter principiële goedkeuring zal worden voorgelegd aan de Vlaamse Regering of principieel zal zijn goedgekeurd door de Vlaamse Regering. Na deze

principiële goedkeuring zal er dan nog een formele adviesronde bij de strategische adviesraden en de Raad van State volgen, zal de tekst na die adviezen worden aangepast, waarna de tekst naar het Vlaams Parlement gaat. We zullen dat nog tegen het zomerreces van 2013 voor verdere bespreking kunnen voorleggen aan dit parlement.

Momenteel zijn de betrokken kabinetten van de ministers Schauvliege en Muylers en hun administraties volop bezig met het uitschrijven van ontwerp teksten van zowel het decreet als het besluit. Tegen begin 2014 moet de omgevingsvergunning in werking treden. Deze Vlaamse Regering wenst met de omgevingsvergunning een belangrijke vereenvoudiging in het vergunningenlandschap te realiseren. De vorige regeringen – waarvan ook ik deel heb uitgemaakt, net als u, mijnheer Keulen – zijn daar niet in geslaagd. U hebt echter al verwezen naar de andere omstandigheden, *rebus sic stantibus*.

Voorzitter, ik wil nog eens herhalen dat er in één dossier sprake is van een decreet en een uitvoeringsbesluit, terwijl daarover vaak na elkaar wordt beslist. Er is de integratie van de MER en heel de problematiek van de beslissing in de vergunningsverstrekking, en er is het permanente karakter van de vergunning. Met deze aanpak zullen we, meen ik, de belangrijkste conclusies van de commissie-Berx en de commissie-Sauwens uitvoeren. Mijnheer Keulen, u hebt een timing gevraagd. U hebt die gekregen. Maak u geen zorgen: ik weet zeer goed dat, als dit niet rond is tegen het einde van deze legislatuur, ik als eerste daarop zal worden afgerekend. In 2014 zult u dat dan wel melden. De druk is dus groot, vanuit de praktijk, vanuit dit Vlaams Parlement en deze commissie en binnen de Vlaamse Regering. Ik wil nogmaals onderstrepen dat we er alle belang bij hebben dat dit heel goed in elkaar zit, zodat we daar naderhand geen juridische discussies over hebben.

Ik kom tot het ontwerp van kaderdecreet betreffende het versnellen van investeringsprojecten. Er bestaat een eerste versie van dat ontwerp en een memorie van toelichting. Ook wat dit betreft, begrijp ik het ongeduld. Nogmaals, ik zou liever ook al verder staan dan waar we nu staan. De reden is dat het projectteam dat de teksten heeft opgesteld, een ruime consultatie van de betrokken actoren en het middenveld heeft georganiseerd, in twee rondes. Het team denkt nu dan ook over teksten te beschikken die een vertaling zijn van in de buitenwereld ruim gedragen principes. Momenteel wordt via een kortlopende opdracht een externe juridische screening van de decreettekst uitgevoerd. Die opdracht loopt af in de tweede helft van januari. We zullen dan ook over een tekst beschikken die we de officiële wetgevende procedure kunnen laten doorlopen. Eerst is er het advies van de strategische adviesraden, dan is er de Raad van State, en daarna wordt dit ingediend in het parlement.

U hebt ook naar de uitvoeringsbesluiten gevraagd. Het is de bedoeling om zo weinig mogelijk in de wetgeving vast te leggen, zodat men zich bij het vergunnen van projecten niet te snel vastrijdt wegens procedurefouten. Het aantal uitvoeringsbesluiten zal dus tot een minimum worden beperkt.

Mevrouw Vogels heeft het terecht gehad over het wantrouwen en gezegd dat er vertrouwen moet komen vanuit de regelgeving en de wetgever. Ik zal deze zeer belangrijke woorden zeer goed onthouden. Wanneer hier wordt gesteld dat de uitvoeringsbesluiten zeer nauwkeurig en gedetailleerder moeten worden voorgelegd, vooraleer dergelijke kaderdecreten kunnen worden goedgekeurd, dan gaat een en ander natuurlijk niet volledig samen.

Collega's, ik sluit af. Ik heb begrip voor het feit dat u zegt dat de commissie-Sauwens een hoogtepunt was. Daar is mooi parlementair werk geleverd, waar iedereen een bijdrage toe heeft geleverd. Het is aan deze Vlaamse Regering om dit zeer *au sérieux* te nemen en dat zo snel mogelijk te realiseren. Ik hoop dat het duidelijk is dat wij dit ook zeer *au sérieux* nemen en dat we volop met de realisatie bezig zijn. Dit vraagt enige tijd. We kunnen niet over één nacht ijs gaan. Dat is hopelijk ook voor u duidelijk.

Ik wil absoluut samen met mijn collega's extra juridisch advies inwinnen om een vernietiging door het Grondwettelijk Hof te vermijden. Trouwens, de validatieregeling die men in

Wallonië decretaal heeft goedgekeurd, is vernietigd door het Grondwettelijk Hof. Mijnheer Penris, u kijkt wat verwonderd, maar deze informatie wil ik u niet onthouden. Dat betekent dat heel wat projecten in Wallonië niet op die manier, zoals gedacht, kunnen worden gerealiseerd. Ik ga ervan uit dat niemand hier pleit om in een situatie te komen waarbij het Grondwettelijk Hof of een ander hof zich daarover zou uitspreken, zeker niet als het een vernietiging is, met alle gevolgen van dien.

Wij moeten de geldende Europese richtlijnen en verdragen correct omzetten. Mijnheer Martens, u bent daar altijd een groot pleitbezorger voor en een poortwachter wat dat betreft. Ook dat moeten wij zeer goed in het oog houden.

Voorzitter, collega's, ik hoop dat u met deze informatie deze zaak met nog meer kennis kunt opvolgen. Ik heb u de gevraagde timing maximaal gegeven. We zullen ons daar maximaal naar richten.

De voorzitter: De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen: Minister-president, ik kan niet anders dan concluderen dat ik een heel bescheiden klinkende minister-president Peeters heb gehoord. Ik vind het resultaat tot dusver bleek en pover. Ik denk dat ik daarmee de tolk ben van iedereen hier aanwezig. U hebt een aantal maatregelen opgesomd die niet gelijk staan aan het aantal aanbevelingen in het rapport van de commissie-Sauwens. Eigenlijk voel je heel duidelijk dat dit in tussentijd niet echt een prioriteit is geweest. Men moet inderdaad een aantal adviezen inwinnen. Je moet langs een aantal filialen passeren.

Ik ben echter geen flagellant. Ik doe niet mee als u vraagt of we onszelf nu niet moeten gaan kastijden en of wij als parlementsleden daar zelf niet te weinig voor gedaan hebben. Er is een wetgevende macht en er is een uitvoerende macht. De uitvoerende macht heeft nu eenmaal de instrumenten in handen om dingen te operationaliseren. Op een ogenblik dat een parlement unaniem met aanbevelingen komt die zo ver strekken als de aanbevelingen in het commissierapport-Sauwens doen, dan moet dit voor deze regering een absolute topprioriteit zijn. Collega's, ik wil er trouwens aan herinneren dat ik bij elk van de jaarlijkse begrotingsbesprekingen in de plenaire vergadering het woord heb gevoerd over dit punt. Ik was niet de enige. We hebben aan de regering krediet gegeven. Ze heeft met die drie jaren, hoe je het draait of keert, te weinig gedaan.

Ik wil nog eens de timing geven van de commissie-Elverding in Nederland. Het rapport van de commissie-Elverding was er op 21 april 2008, het actieplan van de Nederlandse regering was er op 2 oktober 2008, de wet versnelling besluitvorming was er op 2 april 2009. Zo kan het ook. Minister-president, u moet zich dat zelf aantrekken, want het is te belangrijk om alleen toe te vertrouwen aan minister Muyters en minister Schauvliege. In Nederland heeft de commissie-Elverding honderden regels afgeschaft en procedures vereenvoudigd. Men heeft daar absoluut werk van gemaakt. Tot nog toe, dat meen ik oprecht, is het 'too little, too late'.

Collega's vragen zich af of we niet zelf in de spiegel moeten kijken. Als men zeker zou zijn van zijn stuk en men vindt dat men ondertussen een palmares kan voorleggen, dan zou men niet met die verklaring komen. Dan is het toch omdat er op het terrein veel te weinig is geschied.

Als je vandaag met heel Vlaanderen praat, met de UNIZO's en de Voka's van deze wereld, u niet onbekend, minister-president, burgers die iets willen ondernemen, en met de lokale besturen waar heel wat CD&V'ers nog altijd de plak zwaaien, is dit het eerste waar ze over beginnen. Ik fantaseer dit niet. Praat met CD&V'ers, praat met N-VA'ers, praat met Open Vld'ers en sp.a'ers, wat ook de strekking is van de mensen. CD&V heeft op dat vlak nog altijd de meeste hefboomen in handen, is nog altijd het beste vertegenwoordigd in schepencolleges en heeft nog altijd de meeste burgemeesters. Het eerste waar die mensen over beginnen, is dit. U zegt dat we op de goede weg zijn, alleen heeft de rest van de wereld het nog altijd niet gemerkt. U mag het proberen te verkopen aan de rest van de wereld, maar

ik denk niet dat u die wereld overtuigd zult krijgen. Tussen haakjes: het feit dat het Grondwettelijk Hof het Validatiedecreet vernietigd heeft, is een van de redenen dat we het niet hebben opgenomen in de aanbevelingen van het commissierapport-Sauwens. We voelden op dat moment al dat er zich problemen aandienden.

Minister-president en ook de hele Vlaamse Regering, beter uw leven, maak er werk van. U hebt nog anderhalf jaar voor de boeg. Dit wordt een van de punten waarop u zult worden afgerekend. In tijden van crisis kan men geen geld uitdelen. Het is tegelijk ook een deemoedige houding van mij. Dit hebt u in handen. Crisistijden zijn dan net hefboomen om beslissende stappen te zetten. Er is altijd wel een uitleg waarom het niet opschiet. In Nederland was het nog erger, maar op een bepaald moment hebben ze daar toch beslist om radicaal – in de letterlijke betekenis van het woord – het geweer van schouder te veranderen. Ze bewijzen dat ze dat kunnen. U mag heel veel economische missies doen – en ik wens u daar zeer veel succes mee – want als u daarmee welvaart in Vlaanderen kunt brengen, komt dat ook de hele bevolking ten goede. Maar dit hebt u zelf helemaal in handen en we kunnen niet verwijzen naar de Federale Regering of de Franstalige regering. We hebben zelf de volle verantwoordelijkheid.

Wij kondigen een motie aan.

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Voorzitter, minister-president, met de toelichting die u hebt gegeven, zijn wij ervan overtuigd dat er wel vooruitgang is geboekt en dat er zaken zijn gebeurd. Mijnheer Keulen, ik denk dat het goed is dat we af en toe eens aan zelfkritiek doen. Dat is helemaal niet verkeerd. Mijn fractie zou graag de commissie-Sauwens opnieuw bij elkaar roepen voor een voortgangsrapportage. Ik begrijp dat een aantal zaken zeer ingewikkeld zijn maar intussen toch ook al ver gevorderd zijn, zoals het Infrastructuurdecreet. We zouden dat kunnen bespreken en nagaan of we zelf initiatieven kunnen nemen. Zo kunnen we in dit dossier vooruitgang blijven boeken. Voorzitter, wij zouden willen vragen om die vraag in het Bureau te bespreken.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Minister-president, wat de juridische toets met het Grondwettelijk Hof betreft, hebt u volkomen gelijk. Wij wisten trouwens dat het Grondwettelijk Hof problemen maakte van de Waalse regeling, waar men bij een soort van parlementaire machtiging bepaalde projecten zou kunnen vergunnen. Dat is ook de reden waarom we daar destijds geen rekening mee hebben gehouden als aanbeveling in onze resolutie. We hebben het daar wel over gehad, maar we hebben daar uitdrukkelijk afstand van genomen.

We moeten ons ook bewust zijn van het feit dat onze huidige regelgeving de toets van het Grondwettelijk Hof niet meer doorstaat. We hebben het Reparatiedecreet opgesteld naar aanleiding van het PRUP-Dendermonde. We hebben een decretaal initiatief genomen voor alle RUP's die waren opgemaakt via dat zogenaamde integratiespoor, waarbij een effectenonderzoek plaatsvindt en op een andere manier wordt kennis gegeven aan de publieke opinie dan wanneer er vooraf afzonderlijk een plan-MER wordt opgemaakt. We hebben getracht dat recht te zetten. Ik hoor nu dat het Grondwettelijk Hof zich daar ook over buigt. Ik denk dat we op dat vlak dringend gevolg moeten geven aan de inhoud van het arrest van de Raad van State dat aan de basis van de schorsing van dat PRUP. Volgens de Raad van State is het gelijkheidsbeginsel geschonden en moeten we op een gelijke manier bij het volgen van het integratiespoor dan wel bij een voorafgaand plan-MER, het publiek daarvan in kennis stellen. Dat vereist nog aanpassingen aan het decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid of aan de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Die moeten er komen of wij rijden ons verder in de vernieling. Alle vergunningen die worden afgeleverd op basis van RUP's en juridisch kaduuk blijken te zijn, komen op losse schroeven te staan. We moeten die rechtsonzekerheid absoluut vermijden.

Tot slot wil ik de suggestie steunen van de heer de Kort om de commissie-Sauwens opnieuw bijeen te roepen, eventueel periodiek. Het zou goed zijn om regelmatig een overzicht te krijgen van de uitvoering van de verschillende aanbevelingen. Dat zou nuttig zijn om iedereen bij de les te houden.

De voorzitter: De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris: Ik zou nu kunnen zeggen dat ik het voor een keer eens ben met de heer de Kort, maar dat klopt niet, want ik ben het meer dan voor mij en voor hem goed is, met hem eens, en dan zeker in deze commissie. Maar hij heeft dus gelijk. We moeten de commissie-Sauwens opvolging geven. Ik dacht trouwens dat het ab initio de bedoeling was geweest om daar niet vrijblijvend een denkoefening over te maken, maar dit parlement met het instrument van de commissie-Sauwens op te zadelen. Ik pleit er dan ook voor om dit te institutionaliseren. Wat mijn fractie betreft, kunt u alvast op onze welwillende en constructieve medewerking in die commissie rekenen.

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Ik wil reageren op de boutade van de heer Keulen over de lokale besturen. Het kan voor mij ook niet snel genoeg vooruitgaan. Wanneer we het hebben over het gesprek met de lokale besturen, dan moeten we de zaken wel in een juiste context plaatsen. Er is een belangrijke stap gezet naar de lokale besturen met het inperken van de beroepen. Dat was een heel grote frustratie die bij de lokale besturen leefde.

Twee, als we spreken over snel vooruit gaan, dan moeten we er wel rekening mee houden dat zowel voor vrijstellingen en de meldingenbesluiten, als voor de omgevingsvergunning heel veel tijd nodig is om de terechte of onterechte koudwatervrees bij lokale besturen te doen overwinnen. Als er iets nog heel fel leeft bij lokale besturen inzake het vooruitgaan van dossiers, dan is dat het contentieux van de Raad voor Vergunningsbetwistingen dat nog altijd niet opgeruimd is en waar nog altijd 1900 dossiers in een stuwmeer drijven waarvoor geen oplossing op komst is. Dat houdt de lokale besturen op dit moment nog heel erg bezig.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, ik ga ervan uit dat maandag het Uitgebreid Bureau zich zal buigen over het al dan niet opnieuw samenroepen van de commissie-Sauwens waar dan verder wordt ingegaan op de stand van zaken. We zullen ons daarnaar schikken, dat is evident.

Mijnheer Keulen, u hebt een paar keer naar Nederland verwezen. Ik vraag me af – maar ik zal dat ook aan mijn Nederlandse collega Mark Rutte vragen – of de projecten in Nederland nu sneller worden gerealiseerd. *(Opmerkingen van de heer Marino Keulen)*

Wij hebben ook een aantal grote infrastructuurprojecten. Ik zal het eens navragen want ‘the proof of the pudding is in the eating’. Gaat het in de praktijk sneller? Ik zal dat navragen omdat u er twee keer naar verwezen hebt.

Ik wil alleen maar verwijzen naar het Waals validatiedecreet, want ik weet ook dat het niet is opgenomen. Als men zich onvoldoende juridisch laat indekken, dan komen daar problemen van. De commissie-Sauwens heeft dat gedaan met heel veel wijsheid en wij doen dat ook. U gaat mijns inziens iets te snel over de adviezen die wij hebben binnengekregen. Ik heb de data gegeven waarop die adviezen zijn binnengekomen. Ik wil me daar niet achter verstoppen, maar als u vindt dat het niet nodig is om al die adviezen te vragen, dan wil ik dat ook graag van u horen.

Ik wil, in de grote bescheidenheid die me eigen is, ook nog iets zeggen over de Raad van State op het andere niveau: we hebben al een hele tijd gevraagd om artikel 14 van de gecoördineerde wetten van de Raad van State te wijzigen. Ik heb daar met federaal minister Turtelboom en anderen over gesproken en men zou dat aanpakken. Ik heb nu begrepen dat de huidige minister van Binnenlandse Zaken een initiatief neemt om het te wijzigen. Ik hoop dat

iedereen op dat andere niveau erop aandringt dat ook daar stappen worden gezet wat de Raad van State betreft.

De voorzitter: De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen: Voorzitter, minister-president, collega's, wat Nederland betreft, meen ik mij een aantal wegenprojecten te herinneren, onder meer rond Eindhoven, die in een versneld tempo werden uitgevoerd. Dat is ook meermaals in de commissie-Sauwens opgemerkt.

Wat de Hedwigepolder betreft, meen ik me te herinneren dat er een probleem was binnen de Zeeuwse CDA. Op een zeker ogenblik hebben de heren Balkenende en Koppejan voor eigen kiesgewin geprobeerd om een manoeuvre uit te halen dat ook in hun gezicht is ontploft. Dat is volgens mij de echte reden.

Wat een aantal wegenprojecten betreft, meen ik mij levendig te herinneren dat Nederland een aantal doorbraken heeft kunnen realiseren. Waar ze vroeger vijftien jaar over deden, hebben ze op twee à drie jaar tot een goed einde kunnen brengen. Ik fantaseer niet, ik meen me dit nog goed te herinneren.

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Ik wil enkel nog een motie aankondigen, die we zullen proberen op te stellen in de sfeer van de resolutie.

De voorzitter: Er is dus een motie van Open Vld, een motie van het Vlaams Belang en een motie van de meerderheid.

Wat de commissie-Sauwens betreft, dat zal niet volgende week maandag holderdebolder besproken worden, ik zal de week daarop het verzoek om de commissie te reactiveren op het Uitgebreid Bureau brengen.

De heer Johan Sauwens: Dat we het toen konden doen op enkele maanden tijd – het was heel intens – was dankzij de externe begeleiding die we van het parlement gekregen hebben.

Het lijkt me belangrijk om ook een benchmarking met Nederland te kunnen organiseren. Ik wil dus bijkomend de vraag stellen of we die ook opnieuw kunnen krijgen.

De voorzitter: Op maandag 17 december zal ik dit op het Uitgebreid Bureau brengen.

Wat artikel 14 van de gecoördineerde wet van de Raad van State betreft, krijgen we binnenkort bezoek van de top van de Raad van State. We zullen het dan nog eens aankaarten. Ik heb uit de pers begrepen dat de verantwoordelijke minister een aantal stappen zal zetten.

De heer Johan Sauwens: Misschien kunnen we proberen om één gemeenschappelijke motie in te dienen na dit debat?

Moties

De voorzitter: Door de heer Keulen, door de heer Penris en door de heer de Kort werden tot besluit van deze interpellatie moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering uitspreken.

De interpellatie is afgehandeld.

■